

и ги облѣче въ разкошни дрехи. Неговата трапеза бѣ всѣкога достъпна за праздни като него младежи, които го заобикаляха и ласкаеха. Хвалѣха го, че ималъ разкошна трапеза и хубаво вино, че музиката му нѣмала равна на себе си, а щедростта му превъзнасяха съ най-ласкави думи.

Но и водата въ морето би се свършила, ако нѣмаше постоянни притоци. Безмѣрнитѣ разходи скоро погълнаха цѣлото наследство на Джербери. Златнитѣ сждове се изпразниха и бѣха продадени, а следъ тѣхъ — цѣлото имущество съ кжщи и покжщина. За кжсо време Джербери можа да задържи само робитѣ си, но скоро бѣ принуденъ и тѣхъ да продаде, за да си плати дълговетѣ. Той бѣ толкова честенъ, че не искаше по никой начинъ други да плащатъ за него.

Най-после, единъ прекрасенъ день Джербери загуби цѣлото си имущество. Докато бѣше богатъ, другаритѣ му не се отдѣляха отъ него. Щомъ обеднѣ, единъ по единъ го изоставиха. За щастие, природата бѣ надарила Джербери съ тѣлесна сила и отлично здраве. Разпуснатиятъ животъ не бѣ разстроилъ здравето му, защото самъ той не се предаваше на гуляи и излишества, а само прѣскаше най-лекомислено своитѣ богатства.

Като не можа да намѣри никаква друга работа, съ която да се препитава, а не знаеше и никакъвъ занаятъ, Джербери стана хамалинъ. Отначало му се виждаше тежъкъ тоя трудъ, но постепенно свикна. Хората му даваха работа и го предпочитаха предъ другитѣ хамали — едно, защото бѣше доста силенъ и можеше да пренася голѣми тяжести, и друго, че той винаги изпълняваше работата си най-старателно, при това винаги добродушенъ и веселъ. Отъ предсмъртната поржчка на баща си — да работи днесъ и да не мисли вечеръ, какво ще се случи на другия день — Джербери прибави и едно друго правило: да не мисли днесъ за онова, което се е случило вчера. Така той прекарваше живота си доволенъ и щастливъ повече отъ всички въ града. Сега той се